

► La BSO de VNG

It's Not Not: un pòquer d'asos que busca la claror

La banda més prometedora del punk-pop independent dorm a Vilanova i treu disc

El grup amb membres de Tokyo Sex Destruction

L'any 2004, Rubén (Guitarra) i Raúl (Baix), tots dos vilanovins i membres de Tokyo Sex Destruction, decideixen començar un projecte paral·lel acompanyats de Piti, bateria del grup Standstill, i de Joel, excantant dels Dies Irae. La mescla explosiva que provoca aquest pòquer de músics es pot comprovar directament a www.myspace.com/itsnotnot

Raúl, Piti, Joel i Rubén descansen i agafen forces per començar la gira

DIARI

Bound for the Shine, el tercer disc de la banda

Ja avançaven en el títol del seu segon disc *No time for a jokes*, que això era seriós. I ho demostren amb aquest tercer treball amb el segell Bcore. *Bound for the Shine* ha estat aclamat per la crítica i la banda afronta aquest inici de 2008 amb una presentació del disc per l'Estat i posteriorment amb una gira europea. Es pot demanar més?

// BLAI MARSÉ

L'espectacle està a punt de començar. Quatre homes que volten la trentena surten a l'escenari i a poc a poc, els espectadors es van adonant que allò no serà un directe qualsevol i comencen a entendre que ells també seran participants d'aquest show. No s'equivoquen: el cantant salta de l'escenari i camina per la sala mentre entona una de les poderoses tornades de les seves cançons. S'atura davant de cadascun dels assistents i els roba amistosament allò que porten posat (bufandes, gorres, ulleres, etc.) mentre s'enfila als porxos de la sala i hi entortolliga el cable del micròfon. La resta del grup segueix tocant. El públic ja ha après la lliçó: es tracta d'un directe dels It's Not Not. Si al particular i confús univers d'aquesta banda hi ha alguna cosa clara és la immensa vocació de directe que tenen: **Taquem menys del que voldríem. Gaudim**

com nens a l'escenari, és el més divertit de tot. Potser fem més discos amb l'excusa de poder-los tocar en directe que no pas el contrari, assegura el guitarrista del grup, Rubén Martínez. A diferència de moltes altres bandes, es nota que It's Not Not anteposen la diversió a qualsevol altre afany. A més, el grup es caracteritza per la interessant mescla d'estils i experiments que fan (punk, rock, pop, indie etc.), a través de la qual obtenen un so i personalitat molt pròpia. El significat del títol del darrer àlbum, *Bound for the Shine*, ve a dir alguna cosa com buscar la llum entre tants estils: **Escoltem música molt diferent entre nosaltres, i trobar el punt comú és difícil. Però quan trobes aquest nexa és impressionant.**

Juntament amb Tokyo Sex Destruction, aquest quartet és de les poques bandes vilanovines que han portat la seva música per

arreu d'Europa. De fet, el disc també s'edita a Alemanya: **Allà el grup s'entén millor. Aquí la gent és massa tancada, a la resta d'Europa no els sorprèn que el grup sigui tan variat.**

La banda també creu que la quantitat de músics que hi ha a Vilanova no està en consonància amb el suport que se'ls dona: **A Vilanova no s'ajuda gens el músic, institucionalment em sembla vergonyós. És de les ciutats on més problemes et pots trobar per escoltar música en directe.**

És deplorable que bandes com It's Not Not tan sols hagin tocat tres vegades a casa seva en gairebé cinc anys d'història. Afortunadament, el proper dia 19 tindrem l'oportunitat de veure'ls a La2 de la Sala Apolo de Barcelona. Un servidor avança que el show començarà de matinada i que la festa conclourà amb la sessió d'un DJ vilanoví. Algú s'hi apunta?

+ L'mp3 d'It's Not Not

Endinsar-se en els gustos musicals d'aquest quartet tan eclèctic no és una tasca fàcil. Finalment, la banda decideix escollir un clàssic dels setanta i tres perles fruits de la poderosa escena independent de la darrera dècada del segle passat. Rubén Martínez comenta el perquè de cada disc:

Bruce Springsteen - Born To Run (1975): "M'agradaria pensar que d'aquí a vint anys continuéssim donant-ho tot com ho fa aquest home, de vegades em fa vergonya i tot quan veig un concert seu, encara té l'energia d'un adolescent. Potser és l'artista més honest del *mainstream* de tots els temps."

Pavement - Crooked Rain, Crooked Rain (1994): "El disc més ben elaborat de l'*indie* als noranta fet per cinc *freaks* que veient-los mai diries que fossin capaços de signar un disc com aquest. El que fa més

ràbia de tot és que sembla que, a més, fer aquests temes no els costi el més mínim esforç."

Guided By Voices - Bee Thousand (1994): "Quan sento aquest disc em plantejo seriosament si val la pena gastar-se els diners en un estudi i dedicar-li hores perquè tot soni perfecte. Tot seria més fàcil si tinguéssim la facilitat per fer melodies i digerir l'alcohol que té en Rober Pollard, qui, per cert, té un germà bessó vivint a Vilanova." (Busquin "Robert Pollard" al Google i ho entendran).

Jane's Addiction - Ritual De Lo Habitual (1990): "Hedonisme en estat pur i una classe a l'hora de barrejar estils que poques bandes tenien en aquell moment. A més, Perry Farrel és un tipus que quan vol muntar una festa organitza un festival itinerant amb les millors bandes del moment. A *tope* sempre, però amb estil."

